

Moja obľúbená farba je hnedá.

Aj blato je hnedé a to mám hrozne, hrozne, ale
hrozne rád.

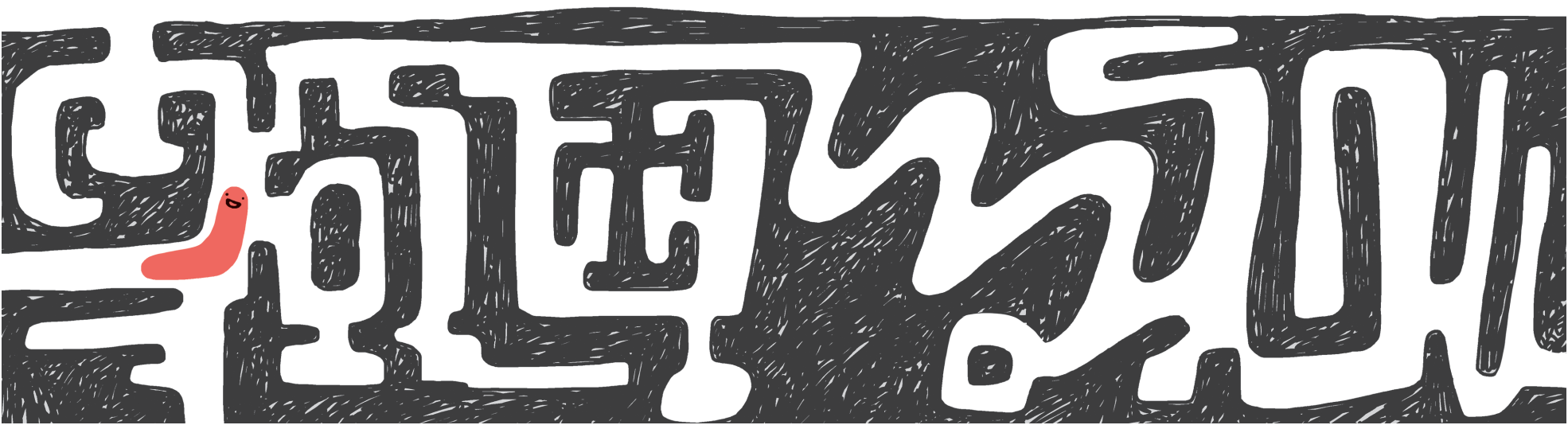
No veľmi rád mám aj iné červy.

A vo voľnom čase si vrtám do zeme chodbičky.

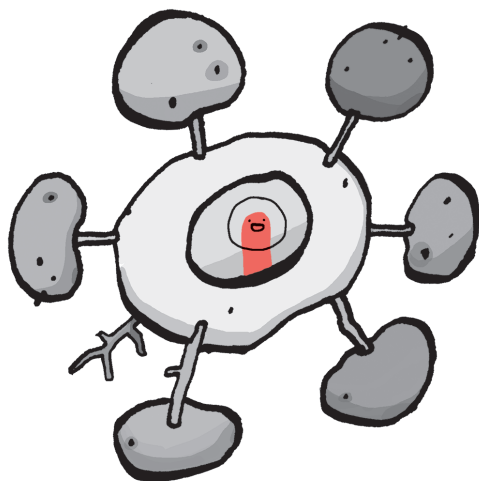
Nie je nič zábavnejšie, ako prekopať zložitý
tunelový systém.

Keď som však stretol Huga,
všetko sa zmenilo.

Porozprávam vám,
ako sa to stalo...

Vítal som sa v zemi ako zvyčajne (červíky to predsa robievajú), no asi som trochu zadriemal, lebo zrazu som sa ocitol vo vesmíre. V kozmickej lodi, ktorá bola celá zo zemiakov.

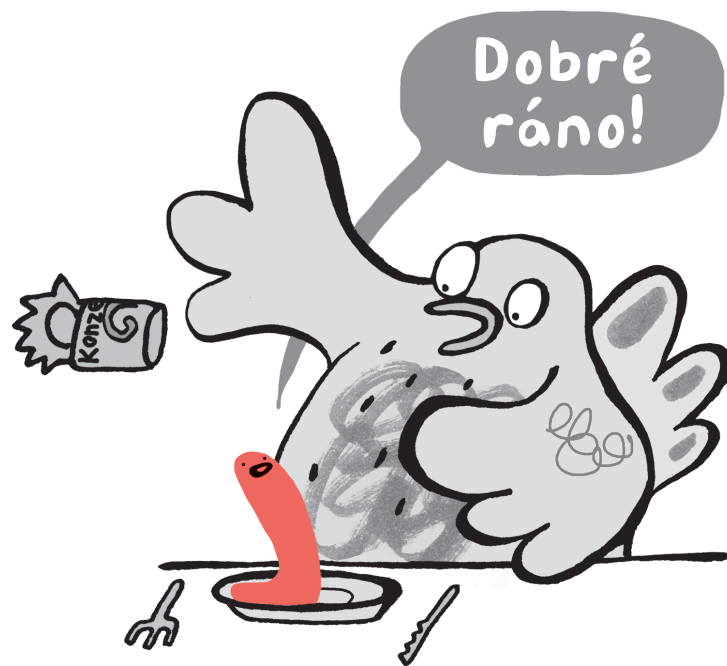
Potom sa mi snívало, že som vypadol z plechovky do misky na cereálie. Cível na mňa ohavný tučný vták, čo sa podobal na kura. Bol by to celkom fajn sen, až na toho vtáka. Mal hrozivý a prenikavý pohľad.

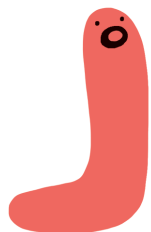
Najhoršie však na tom bolo, že posledná časť sna nebola snom. Naozaj som sa ocitol v plechovke a naozaj na mňa cível veľký tučný operenec!

Čo by ste robili, keby ste boli v červíčej koži a len dva centimetre by vás delili od zízajúceho vtáka s takým rozďaveným zobákom, až mu bolo vidno mandle?

Možno by ste spravili presne to, čo ja. Zoširoka som sa usmial a čo najmilším hlasom som mu poprial:

Vtáka to zmiatlo. Zamrmľal späť:
„Dobré ráno“, znovu otvoril zobák a naklonil
hlavu do iného uhla. Skôr než ma stihol
zožrať, zareval som veľmi nahlas a hlavne
rýchlo: „VOLÁM SA CYRIL. MOJA

OBLÚBENÁ FARBA JE HNEDÁ
A RÁD SA VŔTAM V ZEMI. VY
SA AKO VOLÁTE A AKÉ MÁTE
ZÁLUBY, PANE?“ Na koniec som
dodal „pane“, aby to vyznelo
zdvorilo.

Vták ostal zarazene stáť a zaklapol zobák.

„Volám sa Hugo,“ odpovedal.

Znova roztváral zobák...

„A ČO tvoje záľuby?“ spýtal som sa. „MÁŠ
nejaký pekný KONÍČEK, Hugo?“

Hugo sa posadil, prezrel si svoje tučné brucho
a znova na mňa uprel zrak. „Nikto sa ma nikdy nič
podobné nespýtal,“ priznal.

„Naozaj? Sprav si teda pohodlie a pokojne si to
premysli,“ navrhol som a povzbudzoval ho, aby
si ľahol na gauč. Ja som sa uvelebil o čosi bližšie
k oknu. „Rád si všetko vypočujem. Určite to bude
veľmi, VEĽMI zaujímavé.“

